

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Stowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Serbiske njedželske łopjeno

Čafožil 1891 Khrjebjanski farań dr. theol. a fil. Bjedrič Sella.

W Budyschinje

21. junija 1936

Baužen

2. njedžela po šwjatej Trojizy.

Jesukowi pscheczeljo.

Jana 15, 14: Wn scže moji pscheczeljo, hdnž čžinicže, ščtož ja wam pschitašuju.

Kajke rjane pomjenowanje ma tola Jesuk sa šwojich wučomnikow, kaž ja wschitkich šwojich wěrjaznych! Wón jich mjenuje šwojich pscheczelow. Kajka lubosć w tym leži! Kajke hnadne wuswolenje, Jesukowny pscheczel bycz! So bychmy my wschitzy do nich šluscheli a byli woprawdže

Jesukowi pscheczeljo!

Rospominajmy šebi: 1. Ščto wón sa naž čžini? 2. Ščto mamy my sa njeho čžinicž?

1. Čłowjek ma šwojich pscheczelow a njepscheczelow. Kelto wot toho sa njeho wotwizuje? Derje tebi, hdnž njepytasch šwojich pscheczelow w rjadach njewěrjaznych, wužmėwzow a njepóčžiwnych. Pschetož šli pscheczeljo šu nělotrehožkuli čłowjeka šawjedli, ščasnli a do wschěch móžnych šlych žadoščow a rjećasow hrěcha šapletli. Wožebje sa młodeho čłowjeka je wažne, šo wón nima šlych abo njepóčžiwnych pscheczelow. Derje tebi pak, hdnž mašch dobrnych, pschistojnnych a wěrjaznych pscheczelow! Tajki šprawnny pscheczel móže sa tebe š woprawdžitym žohnowanjom bycz, sa čžaž a wěčžnosć. Kajke šbožo běšche sa krala Davita, wot Saula šurowje pschescžehaneho, jeho pscheczel Jonathan! Tuto pscheczelstwo běšche na Boha šaložene. Šnaty němški knihikupž Berthes mějesche wulki dobył š toho, šo mějesche wón jako wučobnik w Lipsku w šwojim šobuwučobniku Rabenhorsta šwěrneho a šprawnneho pscheczela. Wón šam praji: Šdnž toho njebynch mēł, by mi mój pschebnył w tutym mēščze š jeho špytowanjemmi pucz do hele był. Tu widžišch, ščto ma šprawnny pscheczel rěčacz. A nětko wěmy:

Tam horkach we njebjeskim raju
Mój najšwěrnischi pscheczel je;
Ša šleho šwěta leštnosć šnaju,
Kiž šprawnnych ludži ššebacz chže.
Tuž štajnje praju pschi šebi:
Mój Jesuk pscheczel najšlěpschi. (Křel. 365, 1.)

Jesuk je naž lubował, hdnž hiščeže bēchmy jeho njepscheczeljo, hdnž hiščeže jemu napscheczewo štejachmy. Šako dobrny pastyr je wón sa šabludženej wowzu šhodžil a ju pytał. Wón je naž wušwolil a naž š hnadny š Bohom šjednal. Wón je šo sa naž woprowal a ša naž šwoje žiwjenje dał, šo by naž hušjennych čłowjekow dobył, wumohl wot wschitkich hrěchow, wot šmjercže a wot čžertowskeje mozy. Šižo w šwjatej šščeženizy je čže powolał š duchownemu žiwjenju a čže pscheshadžil do šwojeho šwětleho raja. Psches šwojeho šwjateho Ducha čže dale roškwětli, wužwjećzi a šdžerzi w prawej wěrje. Wón čži Boha jewi a čže paže na čžerstwej pastwje šwojeho šwjateho šłowa. A hdnž ty šo jemu dawasch wješcz a jeho pošlučhasch, šy ty jeho pscheczel, a ščto móže wón hiščeže potom dale sa tebe čžinicž? Wón čže psched Bohom šastupuje, twoje hrěchi čži wodawa, haj chže tebe je šmjercže šbudžicz, a chže tola tež twój miły šudnik bycz. Kač derje šo tola pod jeho šščitom šamo w šmjercži wotpoczņje. Wo šwojim šemrětnym pscheczelu Lazarje wón rječny: Lazarus, našch pscheczel, špi! Derje, hdnž je ščto š Jesukom wumrēł; potom je lohko, šrudnych šawostajennych trošchtowacz. Šon Kņjes čži wolu šwojeho Wótza jewi, kaž wón šam š šwojim wučomnikam rječnje: „Ša wjazny njepřaju, šo wy wotročžy šče; pschetož wotročž njewē, ščto jeho kņjes čžini. Wam pak šym ja prajił, šo moji pscheczeljo šče; pschetož wschitko, ščtož šym wot šwojeho Wótza ššlyšchal, šym ja wam š wēdženju ščžinił.“ W šwojej pscheczelniwosćži wón čži žyłu šwoju wutrobu jewi. Šač wón šwojim pscheczelam wažne potajništwa wotkryje a jim šwōj

raj pokasuje, haj žamo žwojich pšhecželow sa žobuherbow powoła.

2. Nětko pak žo tež praškej, šhto žy jemu sa to winojty? Wón měni: so by činił, šhtož wón čzi pšchikasuje. Potom wiščał hačle je to prawe štejnisčžo. A Luther to bliže wu-kladuje: „So bych ja žam jeho byl a w jeho kraleštwje pod nim žiwy byl a jemu žlužil we wěcznej prawdošczi, njewinošczi a šbóžnošczi.“ My mamy jeho sažo lubowacž. Wón praji: Woštančže we mni a ja we waž, abo: Woštančže w mojej lubošczi!

Wón pak je naž tohodla lubował, so my njebychmy du- chownje próšni abo njeplódní woštali, ale so bychmy plódy Ducha pšchinješli: lubošcž, wježelošcž, mēr, ščječpliwošcž, lu- boinošcž, wěru, čžichošcž, póžčiwošcž. Bjes njeho wiščał nje- móžemy ničžo čžinicž. Ščhtož pak w nim woštanje, pšchinješe wjele plóda. Našča lubošcž k njemu budž džakowa. Tute na- šče plódy i jeho lubošcže pak žo wožebje jewja w našchim šadžerženju pšhecžiwu bližšchemu. Po tym wón žamo budže žudžicž na žudnym dnju: „Ščhtož ščže wy čžinili tomu naj- mjeišchemu mjes mojimi bratrami, to ščže mi čžinili.“ Pra- wa lubošcž ke Knjezej je žo pščežo wopokasała w ščutkach bratrowskeje lubošcže. Zinzendorf, šaložer Džhrowškeje (Herrnhutškeje) bratrowskeje wožady, žo tohodla tak nutrnje na i domišny šadžerženych čžěškich a morawškich ewangeliškich bratrach žmili, dočelž hlubočo Žesuhowu lubošcž šadžuwášče. Na jeho narownym pomniku šteja te jednore žłowa, kotrež jeho žyłe ščutkowanje wobžwětla: „Wón běšče poštajeny plód pšchinješcž, plód, kiž woštanje.“ Tajki plód žmy žwojemu nje- bjestemu pšhecželej winojczi. A hdžěžkuli žu čžłowjekojó pščemóženi byli wot jeho njebjestkeje lubošcže, žu tež jemu pošłuchali, jeho i ščhešcžijanškim žiwjenjom čžješčili, jeho mjeno rosnješli po wiščem žwěcže. Čžehodla Bartrom Žie- genbalg i Polčžnzij w lěcže 1706 je žwojim pšhecželow Hen- drichom Blütschom žo poda do dalokeje Indiškeje do wišchela- ťeho tradanja a do wišchelateje nušy? So by i džakowneje wu- troby žwoje možy woprowal žwojemu pšhecželej Khrjštufej a wobohich pohanow dobył sa jeho kraleštwo a jich tak wužwo- bodižł i čžmy pšchiděry a i rječžasow hrěcha. A hdžž po nim našče Lipščžanške mižijonštwo nětko hižo 100 lět we wopor- niwym džěle w žušnych krajach mjes žušymi ludami we wišče- laškich štrachach ščutkuje, ščhto je jeje mižijonarow k tomu po- hnuwačo? Khrjštufowa lubošcž. A hdžž mužojó a žony, mno- sy wěrjazy, pšhecželjo Khrjštufowi žo w Šnustšownym mi- žijonštwje wopruja w džěle na šanjerodženych, šhubjenych, wopuščženych, brašchnych a šhornych, ščhto jich k tomu hnuje? Woni žo čžuja dołžnižy žwojeho Šbóžnika. O so by ty tež čžul tajku žwoju winowatošcž a na jeho hlóž pošłuchał, jeho kašnje čžinil a tež plódy ducha pšchinješł! Wopruj tež ty rad sa ščutki ščhešcžijanškeje lubošcže! Šsmil žo na žwojich bra- trach. A njech ženje i twojeho erta njeje ščhšhecž Rainowe wotmołwenje: Dyrbju ja žwojeho bratra wajčtar byčž? Potom pak tež žy ty Khrjštufowu pšhecžel a i tym tež Boži pšhecžel, a twój Bóh budže čže žohnowacž, ščštitacž a čži ži- wjenje dacž.

Hdžž Bóh je pšhecžel sa mnje,
Ja ničžo njerodžu,
Šacž žyly žwět džě na mnje,
Ja k Bohu šdžhju.
Hdžž na mojej je štronje,
Mi pomha šawěšče;
Mój nješhecžel džě šhoni,
So ščłodžicž njemóže.

(Kěrl. 428, 1.)

Žana ščhešcžjenika.

Hłóž: Wježel žo, o moja dušča.
Kšhešcžijenjo na ščchowach
Šchromadžuja žo na Žana,
Šteja tu pšchi wišcheliškich rowach,
Žaruja — tež plakaja —
Šswojich lubnych jemrětnych,
Kšhešcžijanow wěrjazy,
W wutrobje šej wobšhowamy,
Š džakom na nich špominamy.

Šemrěteho čžěla ščacže
Přěduja nam rowy wišče. —
Lubujcže, kaž dołho macže
Šswojich bližšich wutrobje!
Lubujmy žo pšchistojnje
Š wutrobneje lubošcže!
Štrowa dušča, štrowe čžělo
Čžini žwěru žwoje džělo.

Přjednyžer Khrjštufowu,
Kšhešcženił Žan, nan róžow je;
Š róžemi žo pšcha rowy
Š wutrobneje lubošcže.
Lubošcž i njebjěš pšchidšča je,
Pšchinješla nam žiwjenje.
Lubošcž ščhešcžan dyrbi hajicž,
Šso do jeje žlužby ščajicž!

Prawa ščhešcžijanška wěra
W ščutkach dobrnych šjewi žo.
Š wěry pšchidžje lubošcž, žwěra,
Wěra debi čžłowjestwo!
Lubošcž džě pšches žmjercž a row
Š nami dom do njebjěšow!
Š njebjěš k nam je pšchidžadžaka,
Wěrynych ščž dom pšchewodžaka.

Ššhšhecž da žo pščežo šnowa
Přědarški hlóž w puščinje,
Wulnyčž mamy i Božoh' žłowa,
Ščto. nam žluži k šbóžnošczi!
Štejmy twjerdže we wěrje!
Š wutrobneje lubošcže
Lubujmy tež nješhecželow
Kaž wišchěch žwěrynych dobročelow!

Ponižujmy žo pšched Bohom!
Bóh wišchěch hordnych poniža —
Wježelmy žo nad Žoh' žłowom:
Ponižnych Bóh powyšča!
Bóh je našča nadžija,
Nam hród žyly, šhowanka!
K njemu mějmy dowěrjenje!
Bóh je i nušy wumoženje!

J. W.

Hdžž žwoju wěru šapřěješč.

Žedny i ščštow přenjeje nježěle po žwy. Trojizy bē kaž sa našč čžadž pižany: Rom. 10, 8—11. „Pščetož hdžž i wutrobu wěriny, budžemy prawi, a hdžž i ertom wušna- wamy, budžemy šbóžni“, tam mjes druhim rěka. Pščežo je čžadž tajki, so našč žwoju wěru i wutrobu wěrícž a i ertom wušnawacž, wo našchim čžadžu mohł pražicž, so je to w nim pšchede wiščem nušne. Na kóždy pad mamy byčž, dołhož mje- no ščhešcžijan, ščhešcžijanška mamy, tajzy ščhešcžijenjo, kiž

ko swojeje wery njehanibuja, kiž ko njeboja swoju wery wu-
 snacz, kiž swoju wery wusnawaja a wobswedczeja s wutro-
 bu, s ertom, s ruku, s zylm žiwjenjom a sadzerženjom —
 a to tež w tym wošebitym a šrudnym padže, hdyž kšesczi-
 janski wery, kšesczijanski zyrkej, kšesczijanski wošadu atd.
 hanja, wušmješheja, teptaja czi, kiž — tež kšesczijeno re-
 kaja. Kšesczijan, to pak je tola cžlowjek — a runje tak
 kšesczijanka —, kiž dyrbi bycz žiwj kamjen w tym wulkim
 twarje Khrystužoweje zyrkwe a pomocnik a dželaczeš Khr-
 stužowy, kotryž je wšchemi swojimi mozami, wošebje je swo-
 jim kšesczijanskim psikladom ja to skutkuje, so w kšesczi-
 janskej zyrkwi, w kšesczijanskej wošadže, w kšesczijanskej
 wšy, w kšesczijanskim domje wšcho po kšesczijanski. A
 swoju wery mašch tak wusnawacz niz jeno w Božim domje,
 ně, w swojim domje, na wšy, tam, hdyž by na dže, tam,
 hdyž by na sabawje — a to s tym, so tam by kšesczijan,
 kšesczijanka s zylkej wutrobu a s ertom a s zylm sadzerže-
 njom, wšcho jene, shtó czi tamni by a kelko jich tamnych je.

Najch cžak ma ko, tak reka, wošebje pschisamknyč cžakej
 žlawneho pruskeho krala Friedricha Wulkeho. Runje s tam-
 neho cžaka a runje s erta tutoho wulkeho krala mamy pak
 žlowo, kotrež je kaž wošebity psiklad ja našch priedy mje-
 nowany tekst a ja to, shtož runje pižachmy, a je žlowo, ni-
 mo kotrehož nihtó njemóže, kiž tutoho wulkeho krala žebi
 waži a kiž dže, so by našch cžak tež wulki byl a so by wón
 žam wulki byl.

We wójku krala Friedricha Wulkeho žlužeshe tež pod-
 wjshł Thomas. Tutón bě wusnamnje šchwarny wojak a
 bohobožny cžlowjek. Bě žwěrnj staw Herrnhutseje Bra-
 trowskeje gmejny, kotraž mějeshe tehdy w Barlinje na Wil-
 helmowej dróhy žwój dom ja nutroscze. Do tutoho žhodže-
 šhe wón žwěru kemšhi. Bobožnosč tamneho cžaka bě jara
 nakažena s cžlowškim. Rožum bě tehdy pschibóh jich wjele
 kšesczijanow.

Ras kral Thomasej rjekny: „Ja žlyšchu, so wón na Wil-
 helmowu dróhu žhodži?“

„A roskaju, majestosč!“ bě Thomajowa wotmožwa.

„Potajkim kuit šahorjenja — Schwärmer —?“ praji
 kral.

Thomas mjelcžeshe trochu šatraschenny.

„Nó derje!“ pokračowashe kral. „Wón džě je hewak
 šchwarny wojak, cžin wón tak dale, a ja džu jeho bórny
 wjshla ščinič.“

„Ha!“ myšleshe žebi Thomas, „moje kemšihodjenje
 žo po wšchem šdaczu kralej njespodob. Hdy bych ja žo toho
 woštajit, bych wěscze hišcže bóle jeho pschihilnosč měl a
 hišcže priedy po šthodženku postupowat!“ Tuž njethodžeshe
 wón wjazny kemšhi.

Něšto poždžišcho woprašcha žo jeho kral šažo: „Žhodži
 wón pschezo hišcže na Wilhelmowu dróhu?“

„Ně, niz wjazny!“ wotmožwi Thomas.

„Tuž njebudže tež wjshł! pschetož shtóž swoju wery sa-
 preje, toho njemóžu žebi wažicž!“ šnapšhecziwi kral a wot-
 wobroczi žo wot njeho. — —

Hdyž měnimy, so ma žo našch cžak pschisamknyč cžakej
 wulkeho krala, t. r. hdyž maja žo cžlowjekoj sčowacz po
 wšchem dobrnym a nadobnym a wulkim tamneho cžaka, maja
 žo šawěscze tež sčowacz po tym, shtož s tutoho podawka
 t nam rěczi. S njespodobanjom, haj se šapriwanjom žo kral
 wot wojaka wobroczi, kiž s tajkich pschicžinow swoju wery
 šapre. Měnišch, so by kral to dženska hinač cžinič?

A to bě psched šemškim kralom! Shtó potom psched nje-

bjeskim kralom Žesuzom Khrystužom? Njesnaje našch cžak,
 t. r. njeinaja cžlowjekoj nascheho cžaka abo nochzedža šnacž
 wotre šažudjenje Khrystužowe: „Shtóž mje pošnaje psched
 ludžimi, toho džu ja tež pošnacž psched swojim Wótžom,
 kotryž w njebjach je; shtóž mje pak šapreje psched ludžimi,
 toho džu tež ja šaprečž psched swojim Wótžom, kiž w njebj-
 ach je?“ Shtóž Bože špodobanje nima, nima tež Bože žoh-
 nowanje! A bjes Božeho žohnowanja žaneho šboža! Šbožo,
 wěrne šbožo je s Boha! —

Šnutsčowne mižijonstwo.

Wono je wo dary prošlo a je je doštało a je je —
 njedoštało. Mjes tutymy, kiž ničžo njedachu, žu drje pschede
 wšchem czi, kiž njewědža, shtó Šnutsčowne Mižijonstwo je,
 shtó je došonjało, shtó hišcže došonja a shtó šměje hišcže
 došonjecž, byrnež žo hišcže wjazny hromadži a šbėra wot
 druhich. — Mjes tutymy, kiž ničžo njedachu, žu žnadž tež
 tajžny, kiž žu něčžeho dla rosmjersani, žnadž so žu měnili,
 so ras, hacžrunje žami pschi šamoženju, něšto darmo wot
 Šnutsčowneho Mižijonstwa doštanu, na psch. wothladaria
 abo wothladarku ja žhornch; ale to placz, shtož hewak we
 žiwjenju placz, so ma rosmjersany, roshněwany pschezo nje-
 prawo. — Mjes tutymy, kiž ničžo njedachu — a tu wobšamk-
 njemy tych žobu, kiž žnadny dar dachu — žu tež czi, kiž nje-
 wopomniču, so Šnutsčowne Mižijonstwo, kotrež hižo telko,
 telko lět skutkuje ja lěpsche jenotliwych a tak žylcho luda a
 štata, jenož juntrócž ja lěto do domow pschiudže po dar džaka
 a lubosče a kšesczijanskeho šmyšljenja, kotrež je šložene
 na pschirunanje wo žmilnym Samaritškim, s kotrymž Žesuz
 Khrystuž kóždemu, a pak kóždemu praji: Dži a budž bližšchi
 tomu, kiž twojese pomozny potrjeba.

Jenož jenicžke džeme s hobrškeho džěla Šnutsčowneho
 Mižijonstwa tu dženska wušbėhnyč — w cžaku, w kotrymž
 šažo ras wulke licžby wjele placza. Wono ma 469 žhorow-
 njow w Němškej se 37 200 ložemi a 144 domow ja tych, kiž
 maja na cžele abo na duchu něšajke cžerpjenje, na psch. ja
 kripawnych, hluchoněmnych, epileptiškich, s 25 176 ložemi a 42
 hoječnjow ja tych, kiž žu na cžuwj a myžle žhori. Šlicž žebi
 jenož tole ras hromadže. To žu 655 wustawow se 66 239
 ložemi. Hdyž na lěto jenož 300 dnjow ja wothladanje a ho-
 špodowanje licžišch, mašch hižo tu 20 000 000 dnjow a
 100 000 000 hriwnow hošpodarškeho wobšhoda.

Wšmi dale ja pschiklad: Njech žo na kóžde s tych 37 200
 loži na psch. wob lěto 12 patientow licži — šwjetscha je jich
 to wjele wjazny w jenotliwych domach —, reka to, so bu jich
 500 000 cžlowjekow, 500 000 štawow němškeho luda wothla-
 danych. A to hakle bėchu žhorownje! Nětko te dalšche tu mje-
 nowane domy! A to tež hakle mašny wurěš s žylcho džěla na-
 škeho Šnutsčowneho Mižijonstwa!

Toła, to njech je doščž! Sa tych, kiž džežža Šnutsčowne-
 mu Mižijonstwu pomhacz, to tež došaha; woni tež hewak
 jeho džělo maja a jo podpjeraja. Sa to džě je tola žylke lěto
 škladnosčž. Wědžecž pak dyrbimy wšchitžny, so žmy wšchitžny
 wofani, tu žobu dželacz — a to wot Khrystuža Žesuzha.

Žyrkej a štat.

Sašta krajna žyrkej šastupi do žylka „Lutherska rada“.

(Škónčenje s tydženiškeho nastawka.)

Na to štupi wjednik žyrkwineho wubjerka Šwangel-
 škeje Žyrkwe Němškeje, generalšuperintendent D. Zoellner
 psched wulku wošadu, kotraž bě hobrški Boži dom hacž na

poslednje městacžko, hacž na šěšte hubje horje, wobšydnyła, a wupraji džakowny žwoje pschikšowanje tutomu žytemu wulkemu skutkej šjednoczenja. Wulka, šjednoczena lutheriska žyrkej w Němskeje dnrbi nastacž, rjekny wón a rosložl na drobnišcho nadawki hlowneho žyrkwinskeho wubjerka, kotrež maja žlužicž žylej ewangellstej žyrkwi kaž žytemu ludej, nješaby najpomnicž cžežkoty a šadžewki, kotrež pak maja žo pschewinycž. — Rhorn a požawny wudebichu tutu žwjatocžnu Božu žlužbu. Móznyje šallincža mjes druhimi pschedewiščem Lutherown žhěrłusch: „Šedyn twjerdy hród je našy Bóh žam“, kotryž štejo špewachmy. — W žamžnym cžažu bě, do kelž w domje ruma došč njebě, w Řichžnej žyrkwi druha žwjatocžna Boža žlužba, w kotrež je biskop Marahrens předomak! — S tutym pschisamknjenjom njeje žo w žamostatnošči šakškeje krajneje žyrkwe nicžo pscheměnilo; ju wjedže jenož šakški žyrkwiny wubjerł. Tutón džela, kaž hacž žem, w polnej dowěrje hromadže š wubjerkom Němskeje Ewangellsteje Žyrkwe. „Lutherška rada“ njeje žana nowa žyrkwina wjšynošč a njerěči do šnutsownych naležnoščow jenotliwje pschisamknjeneje žyrkwe; jeje nadawł je, wutworicž po móžnošči bórny žylł wšchěch lutherškich žyrkwjow, žlužo tak najlěpje Ewangellim a ewangellstej žyrkwi kaž žytemu ludej.

Se Šerbow a š daloka.

Adventištojo. Šibanje: „Reformbewegung Sieben-Tags-Adventisten“ bu ša žyłu Němsku šakšane. — Ša adventištow bě hacž žem w někotrych krajach Němskeje móžno, šo jich džěči žobotu doznyła do šhule nježděchu abo tola niz ša cžaž adventištich Božich žlužbow. Tuto jich wožebite prawo bu nětko ša žyłu Němsku wotštronjene. Ma žo woczakowacž, šo tež adventištojo žo tomu podwola, šštož ma štat ša nušne a žo do ludoweho žylka žobu šarjaduja.

Do Moritzburga chzemy dženzka ras wšchěch poklašacž, niz šo bjšchže žebi tón ras rjany kralowški hród wobhladali, niz tež, šo bjšchže tam šhli na šwěrinu — jelenje a džiwje žwinje — hladacž, niz tež, šo bjšchže tam widželi rjane konje, — to wšcho a drugeho wjazy je tam wohladacž w niz pschedalokim Moritzburgu. Ně, dženzka Waž tam pokážemy w podobnej myžli, š kajkej Waž kedžbliwnych šeziničmy na dželo Drježdžanškich diaconižow a na to, šo tam dželacžerki pytaju, žónšte, kotrež bychu žo žlužbje diaconižow wěnowale. We Moritzburgu je mjenujžy dom diaconow, t. r. mužškich, kotřiž žu šwólniwi, podobnje dželacž kaž diaconižy dželaju. S Moritzburga žo nam mjenujžy pišche, šo młodži mužšy, kiž tam pschiindu, praja, šo je tutón dom diaconow we wožadach a w ludu pschemało šnaty a tak tež žyle škutlowanje diaconow, hacž runje tuto mužškim škladnošč posticža, podobnje cžlowještww a šchescžijanstwu žlužicž, kaž to diaconižy abo žmilne žotry žlužy, na psch. Drježdžanške. A šštož žo tak we wožadach roshladuje, tón wě, šo tak je, šo je tutón dom abo tuta šhula diaconow psche mało šnata. Tuž bjes džiwa, šo wot tam žyšchimy, podobnje kaž na psch. š Drježdžanškeho doma diaconižow, šo je džela wjele a mało dželacžerjow. Tak wobštachu na psch. njedawno 12 młodži diaconojo žwoje pruhowanja a hižo žu wšchitzy w džele, wožebje jako pomoznizy šararjow. Tuž žo dom wo mužškich prózuje, kiž bychu šwólniwi byli, žo ša tutu žlužbu pschihotowacž a po wobštattym pruhowanju do njeje šastupicž. Wuwucženje traje 2 lě-

cže a wudawki žu žnadne. Dželo je pošdžicho wšchelakore. Drobnišcheho šhoni kóždy, hdyž do Moritzburga — Diaconenanstalt Moritzburg — napiža abo tež, hdyž žo pola žwojeho šararja wobhoni. — S tutymi ryncžkami chzchmy pošlužicž domej diaconow a runje tak našchim cžitarjam a cžitarškam, pschede wšchem tym, kiž bychu myžli měli ša tajke dželo, kotrež žebi rny šchescžijanskeho ducha žada.

W Španiskej šakhadža antikhryst. Tak móžech prajicž hdyž žyšchich powěščje se Španiskeje. A „antikhryst“ prajicž, njeje tola nicžo „njemoderne“ w našchim cžažu; běchu tola pschi pošlednim ludlicženju w Němskej někotři na pschjenje po wěruwšnacžu napižali „antikhryst“. W Španiskej republiky žu w přenimaj lětomaj jeje wobštacža špaili 580 Božich domow a kłóštruw. W cžerwjonym oktobru lěta 1934 šnicžichu tam jenož w Asturiškej 58 Božich domow a škonzowachu 1051 měšchnikow, mníškow a privatnych wozobow. Šastupjerštww města Cadiz je wobšamknulo, žwjedžen Božeho cžela wotštronicž a 4. oktobra žwjecžicž wopominanje padnjonych revoluzionarow; tohorunja wotštronja žyrkwinski žwjedžen šakšitarški města a žwjecža 14. dezembra wopominaje dweju šakšelenaju wjednikow revoluzije.

Bibliški pucžniš.

2. njedžela po žwi. Trojizy, 21. junija: Ša chzu jim jenatu wutrobu a jenake wašchne dacž, šo budža žo mje bojecž žwoje žiwe dny, šo by žo jim a jich džěčom po nich derje šhlo. Jer. 32, 39. — Ša žhodžu š nim, o štowaršchjenje krajne! Wón pschede mnu wšcho cžmowe cžini jažne, šo šwětlo widžu w dole najšklubšchim, wón š pschikryčom mje w štrajše šawodžije a cžini, šo šky pad mje žadny njepobije; tak du pod šakšitom njebeškim; ja žhodžu š nim! (Kilian, Žiwajše hložny 292, 5.) — Šana 15, 14. — Šak. 1, 21—25.

Pondžela, 22. junija: Džakujče žo tomu Rnjesej a předučje jeho mjeno; pschipowědajče jeho škutki mjes ludami! Psalm 105, 1. — R. 251, 3. — Psalm 106, 1—6. 40—48. Josua 24, 16—32.

Wutora, 23. junija: Njepotaj žwoje woblicžo pschede mnu w cžažu mojeje nušy, nashil žwoje wucho ke mni; hdyž žo š tebi wošam, wužnyš mje bórny! Psalm 102, 3. — Řerl. 705, 1. — Šap. šk. 8, 26—40. — Rnihi žudnikow 2, 8—23.

Šrijeda, 24. junija: Pomhaj nam, Božo, našy pomozniko, žwojeho mjena cžečče dla; wumož naž a wodaž nam našche hrěchi žwojeho mjena dla! Psalm 79, 9. — R. 669, 6. — Šap. škutki 9, 1—9. — Rnihi žudnikow 6, 1—18.

Štwórtk, 25. junija: Tón Rnjes šakhowa žušobnikow; žyrotam a wudowam wón pomha a pschewróčži pucž bjesbóžnych. Psalm 146, 9. — R. 308, 8. — Šap. škutki 9, 10—21. — Rnihi žudnikow 6, 19—32.

Pjatk, 26. junija: Rnježe, budž nam hnadny, pschetož na tebe cžakamy my; budž našche šbožo w cžažu štyšknocžje. Jer. 33, 2. — R. 329, 10. — Šap. škutki 9, 22—30. — Rnihi žudnikow 6, 33—7, 8.

Šsobota, 27. junija: Woni njebudža wšchitzy, kiž ke mni rjeknu: Rnježe, Rnježe, do njebeškeho kraleštwa pschiicž; ale cži, kiž wolu cžinja mojeho Wótza w njebežach. Mat. 7, 21. — R. 504, 7ž — Šap. škutki 9, 31—43. — Jer. 12:

Wištowanje. Ša 3. po žwi. Tr. R. . cž w B. — Ša 4. po žwi. Tr. W. w B. — Ša 5. po žwi. Tr. L. w M.